

Bruksela, 16 kwietnia 2025 r.
(OR. en)

8042/25

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0101(COD)

ASILE 32
FRONT 93
JAI 480
CODEC 447

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	16 kwietnia 2025 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2025) 186 final
Dotyczy:	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do ustanowienia wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2025) 186 final.

Załącznik: COM(2025) 186 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.4.2025 r.
COM(2025) 186 final

2025/0101 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniające rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do ustanowienia wykazu
bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Kontekst

W grudniu 2023 r. Parlament Europejski i Rada osiągnęły porozumienie polityczne w sprawie wniosków ustawodawczych stanowiących pakt o migracji i azylu, które wprowadzają kompleksową reformę przepisów UE dotyczących zarządzania migracjami i wspólnego systemu azylowego na poziomie UE.

Zgodnie z dyrektywą 2013/32/UE („dyrektywa w sprawie procedur azylowych”) określenie bezpiecznych krajów pochodzenia jest możliwe wyłącznie na poziomie państwa członkowskiego. Rozporządzenie 2024/1348 w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylecia dyrektywy 2013/32/UE („rozporządzenie w sprawie procedury azylowej”), które stanowi część paktu, po raz pierwszy przewiduje możliwość wskazania bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii.

W dniu 16 grudnia 2024 r. w piśmie do szefów państw i rządów przed posiedzeniem Rady Europejskiej przewodnicząca Ursula von der Leyen poinformowała, że Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA) poproszono o przyspieszenie analizy określonych państw trzecich, które można by uznać za bezpieczne kraje pochodzenia, na potrzeby sporządzenia unijnego wykazu. W konkluzjach Rady Europejskiej z grudnia 2024 r. odnotowano bieżące prace dotyczące bezpiecznych krajów pochodzenia. W związku z tym w piśmie z dnia 17 marca 2025 r. skierowanym do szefów państw przed posiedzeniem Rady Europejskiej przewodnicząca Ursula von der Leyen poinformowała, że na podstawie analizy przeprowadzonej przez Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu i innych dostępnych źródeł informacji Komisja przedstawi wniosek dotyczący pierwszego unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia. Po przyjęciu przez Parlament Europejski i Radę wykaz ten będzie miał charakter dynamiczny i z czasem będzie można go rozszerzać lub dokonywać jego przeglądu.

Niniejszy wniosek ma na celu **wskazanie na poziomie Unii krajów kandydujących i jednego potencjalnego kandydata** do członkostwa w UE, **a także sześciu innych krajów** jako bezpiecznych krajów pochodzenia. Zgodnie z rozporządzeniem 2024/1348, jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową pochodzi z bezpiecznego kraju pochodzenia, rozpatrywanie wniosku odbywa się w trybie przyspieszonym i kończy się w ciągu maksymalnie trzech miesięcy. Ponadto jeżeli osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową nie zezwolono jeszcze na wjazd na terytorium państw członkowskich, państwo członkowskie może rozpatrzyć wniosek w ramach procedury granicznej.

Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie procedury azylowej państwo trzecie można wskazać jako bezpieczny kraj pochodzenia zgodnie z tym rozporządzeniem wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie sytuacji prawnej, stosowania prawa w ramach ustroju demokratycznego i ogólnych uwarunkowań politycznych można wykazać, że nie dochodzi w tym państwie do prześladowania określonego w art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347 (rozporządzenie w sprawie kwalifikowania) oraz nie występuje tam rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy określonej w art. 15 tego rozporządzenia.

Ocena, czy dane państwo trzecie jest bezpiecznym krajem pochodzenia zgodnie z rozporządzeniem w sprawie procedury azylowej musi opierać się na zróżnicowanych adekwatnych i dostępnych źródłach informacji, w tym na informacjach od państw członkowskich, Agencji UE ds. Azylu, Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych,

Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i innych właściwych organizacji międzynarodowych, oraz uwzględnia wspólną analizę informacji o kraju pochodzenia, o której mowa w art. 11 rozporządzenia (UE) 2021/2303 w sprawie EUAA, jeśli jest dostępna.

Przy dokonywaniu oceny należy wziąć pod uwagę, między innymi, poziom ochrony przed prześladowaniem lub poważną krzywdą zapewniany poprzez:

- właściwe przepisy ustawowe i wykonawcze obowiązujące w danym państwie oraz sposób, w jaki są stosowane;
- przestrzeganie praw i wolności ustanowionych w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności lub Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych, lub Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur, w szczególności praw, od których nie można czynić odstępstw na mocy art. 15 ust. 2 wspomnianej konwencji europejskiej;
- brak przypadków wydalania, odsyłania lub ekstradycji własnych obywateli do państw trzecich, w których między innymi istnieje poważne ryzyko, że mogliby oni zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniu lub innemu niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, lub w których ich życie lub wolność byłyby zagrożone z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub poglądów politycznych, lub w których istnieje poważne ryzyko wydalania, odesłania czy ekstradycji stamtąd do innego państwa trzeciego;
- ustanowienie systemu skutecznych środków zaskarżenia przeciwko naruszaniu tych praw i wolności.

Wniosek ma na celu ułatwienie stosowania w praktyce koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia jako podstawowego narzędzia przyczyniającego się do szybkiego rozpatrywania wniosków, które prawdopodobnie są bezzasadne.

Fakt, że państwo trzecie umieszczono w wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie unijnym lub krajowym, nie może oznaczać stwierdzenia bezwarunkowej gwarancji bezpieczeństwa dla wszystkich obywateli tego państwa. Państwa członkowskie mogą stosować koncepcję bezpiecznego kraju pochodzenia, tylko jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie może wykazać w ramach indywidualnej oceny, że istnieją elementy uzasadniające, dlaczego nie ma do niej zastosowania koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia, oraz pod warunkiem że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową ma obywatelstwo tego państwa lub jest bezpaństwowcem i poprzednio miała miejsce zwykłego pobytu w tym państwie.

Chociaż państwa członkowskie zachowują prawo do stosowania lub wprowadzania przepisów pozwalających na wskazanie jako bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie krajowym państw trzecich innych niż te, które wskazano jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii, takie wspólne wskazanie na poziomie Unii powinno zapewnić stosowanie tej koncepcji przez wszystkie państwa członkowskie w jednolity sposób w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, których kraje pochodzenia wskazano jako bezpieczne na poziomie Unii. Oczekuje się, że ułatwi to uspołnienie rozpatrywania wniosków i stosowania odpowiednich procedur, a tym samym również zniechęci osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową do niedozwolonego przemieszczania się.

Ponadto rozporządzenie w sprawie procedury azylowej wprowadza również **dodatkowe narzędzia mające pomóc państwom członkowskim w skuteczniejszym zarządzaniu wnioskami o udzielenie azylu.**

Po pierwsze, wprowadza **nową podstawę zastosowania procedury w trybie przyspieszonym i procedury granicznej w oparciu o ogólnounijny próg wskaźnika przyznawania azylu wynoszący 20 %** zgodnie z art. 42 ust. 1 lit. j) i art. 42 ust. 3 lit. e) rozporządzenia w sprawie procedury azylowej. Wskaźnik przyznawania azylu odnosi się do odsetka osób o danej przynależności państwowej ubiegających się o ochronę międzynarodową, którym przyznano ochronę międzynarodową w całej UE. Jeżeli wskaźnik ten wynosi 20 % lub mniej, służy on jako wskazówka, że wnioski osób o tej przynależności państwowej mogą być bezzasadne. Jego celem jest zapewnienie państwom członkowskim dodatkowego elastycznego narzędzia podczas rozpatrywania niektórych wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, które prawdopodobnie są bezzasadne. Umożliwia to państwom członkowskim elastyczne dostosowywanie się do zmian w przepływach migracyjnych i szybsze rozpatrywanie prawdopodobnie bezzasadnych wniosków.

Po drugie, art. 59 ust. 2 i art. 61 ust. 2 rozporządzenia w sprawie procedury azylowej umożliwiają wskazanie, odpowiednio, **bezpiecznych krajów trzecich i bezpiecznych krajów pochodzenia z wyłączeniami**, co zapewnia państwom członkowskim większą elastyczność w określaniu zakresu ocen bezpieczeństwa poprzez wyłączenie określonych regionów lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób. Łącznie przepisy te zapewniają środki umożliwiające skuteczne zarządzanie prawdopodobnie bezzasadnymi wnioskami przy jednoczesnym zachowaniu niezbędnych gwarancji prawnych.

Zdaniem Komisji narzędzia te pomogą sprostać niektórym wyzwaniom, które pojawiły się w praktyce w odniesieniu do stosowania koncepcji „bezpiecznego kraju trzeciego” i „bezpiecznego kraju pochodzenia”. Ponieważ mają one jednak zacząć obowiązywać dopiero w czerwcu 2026 r., opóźnienie w ich stosowaniu stwarza lukę dla państw członkowskich szukających natychmiastowych i skutecznych rozwiązań problemów proceduralnych związanych z zarządzaniem wnioskami o udzielenie ochrony międzynarodowej.

W związku z tym Komisja uważa, że zaproponowanie wniosku w drodze ukierunkowanej zmiany obecnego rozporządzenia w sprawie procedury azylowej zapewniłoby państwom członkowskim niezbędne środki prawne i proceduralne do skuteczniejszego stosowania koncepcji „bezpiecznego kraju trzeciego” i „bezpiecznego kraju pochodzenia”. Ponadto dałoby to państwom członkowskim możliwość zastosowania już nowej podstawy skorzystania z procedury w trybie przyspieszonym i procedur granicznych (tj. w odniesieniu do państw o niskim wskaźniku przyznawania azylu), co umożliwiłoby im dostosowanie się do wszelkich zmian w przepływach migracyjnych i szybkie reagowanie na te zmiany. Umożliwi to również stosowanie kolejnego narzędzia do skutecznego i szybkiego rozpatrywania wniosków o udzielenie azylu, które prawdopodobnie są bezzasadne. Zapewnienie wcześniejszego stosowania tych przepisów przyczyniłoby się również do większej spójności między państwami członkowskimi, zmniejszając rozbieżności w praktykach krajowych i ryzyko sporów sądowych. Dzięki przyspieszeniu ich wdrażania państwa członkowskie dysponowałyby dodatkowymi narzędziami usprawniającymi rozpatrywanie wniosków o udzielenie azylu.

Niniejszy wniosek ma zatem na celu przyspieszenie stosowania przepisów rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, które umożliwiają rozpatrywanie w ramach procedury granicznej lub w trybie przyspieszonym wniosków złożonych przez osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową posiadające obywatelstwo państw trzecich, w przypadku których odsetek decyzji organów rozstrzygających w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej na poziomie UE wynosi 20 % lub mniej. Ponadto wniosek służy przyspieszeniu stosowania przepisów rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, które umożliwiają wskazanie bezpiecznych krajów trzecich i bezpiecznych krajów pochodzenia z wyłączeniami (art. 59

ust. 2 i art. 61 ust. 2), w celu zwiększenia elastyczności w podejmowaniu takich działań przez państwa członkowskie na poziomie krajowym, jeśli się na nie zdecydują.

Proces prowadzący do przyjęcia niniejszego wniosku

Na wniosek służb Komisji Europejskiej Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu określiła metodykę służącą do wskazania państw, które można by uznać na poziomie Unii za bezpieczne kraje pochodzenia, w tym krajów kandydujących do UE i jednego potencjalnego kandydata; krajów pochodzenia, które odpowiadają za znaczną liczbę spraw dotyczących azylu w UE, z ogólnounijnym wskaźnikiem przyznawania azylu wynoszącym 5 % lub mniej; krajów zwolnionych z obowiązku wizowego, które odpowiadają za znaczną liczbę spraw dotyczących azylu w UE, z ogólnounijnym wskaźnikiem przyznawania azylu wynoszącym 5 % lub mniej; krajów, które figurują w istniejących wykazach bezpiecznych krajów pochodzenia państw członkowskich.

W oparciu o tę metodykę służby Komisji zwróciły się do tej agencji o przygotowanie informacji o krajach pochodzenia na potrzeby sporządzenia oceny Komisji.

Informacje gromadzone przez agencję opierają się na różnorodnych źródłach, które obejmują między innymi: sprawozdania Komisji Europejskiej, w tym sprawozdania w sprawie rozszerzenia UE; sprawozdania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; sprawozdania agencji UE (takich jak Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej); sprawozdania Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i innych organizacji międzynarodowych (np. Rady Europy, Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka) oraz organizacji pozarządowych; analizy polityczne z ośrodków analitycznych ds. polityki i stosunków międzynarodowych; zweryfikowane artykuły w mediach internetowych; artykuły prasowe, a także przepisy krajowe obowiązujące w zainteresowanych krajach.

Z pomocą Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu i w porozumieniu z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych Komisja Europejska doszła do wniosku, że biorąc pod uwagę fakt, iż w Bangladeszu, Egipcie, Indiach, Kolumbii, Maroku i Tunezji, a także w Kosowie¹, kraju, który jest potencjalnym kandydatem do UE, zasadniczo nie istnieje ryzyko prześladowania lub doznania poważnej krzywdy w rozumieniu rozporządzenia 2024/1347, o czym świadczą bardzo niskie wskaźniki przyznawania azylu, te państwa trzecie można wskazać jako bezpieczne kraje pochodzenia. Niemniej jednak należy zwrócić szczególną uwagę na osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową, które mogą mieć uzasadnioną obawę przed prześladowaniem lub mogą być narażone na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy.

Ponadto Komisja doszła do wniosku, że kraje, którym przyznano status krajów kandydujących do członkostwa w UE, można uznać za bezpieczne kraje pochodzenia w rozumieniu rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, chyba że zachodzą pewne szczególne okoliczności. Niemniej jednak należy zwrócić szczególną uwagę na osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową, które mogą mieć uzasadnioną obawę przed prześladowaniem lub mogą być narażone na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy.

Niniejszy wniosek pozostaje bez uszczerbku dla możliwego wskazania w przyszłości innych państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia, zgodnie z wymogami rozporządzenia w sprawie procedury azylowej.

¹ Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa.

Państwa trzecie, które można wskazać jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii

Kraje kandydujące

W odniesieniu do krajów, którym przyznano **status krajów kandydujących do członkostwa w UE**, art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej określa warunki i zasady, których musi przestrzegać każdy kraj pragnący przystąpić do UE.

Kryteria te („kryteria kopenhaskie”) zostały określone przez Radę Europejską na szczycie w Kopenhadze w 1993 r. i zaostrzone podczas szczytu Rady Europejskiej w Madrycie w 1995 r.

Są to:

- stabilność instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie i ochronę mniejszości;
- funkcjonująca gospodarka rynkowa oraz zdolność sprostania presji konkurencyjnej i siłom rynkowym UE;
- zdolność do przyjęcia na siebie wymogów członkostwa, włączając w to możliwość skutecznego wdrażania zasad, norm i polityk tworzących unijny dorobek prawny (*acquis*) oraz realizację celów unii politycznej, gospodarczej i walutowej.

Rada Europejska przyznaje danemu krajowi status „kraju kandydującego” na podstawie opinii Komisji Europejskiej sporządzonej po złożeniu przez ten kraj wniosku o członkostwo w UE.

Jeżeli chodzi w szczególności o polityczne kryteria członkostwa w UE, stwierdzono, że kraje kandydujące do UE poczyniły postępy na drodze do osiągnięcia stabilności instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie i ochronę mniejszości.

Kraje, którym przyznano status krajów kandydujących do członkostwa w UE, można zatem uznać za bezpieczne kraje pochodzenia w rozumieniu rozporządzenia w sprawie procedury azylowej. Należy jednak wziąć pod uwagę fakt, że w trakcie procesu akcesyjnego sytuacja w kraju kandydującym może zmienić się w takim stopniu, że uznanie tego kraju za bezpieczny kraj pochodzenia nie będzie już uzasadnione. Może to mieć miejsce, gdy:

- dochodzi do przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych w kraju;
- w związku z działaniami kraju przyjęto środki ograniczające w rozumieniu części piątej tytuł IV Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- lub ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z danego państwa przekracza 20 % (wartość ta może być podstawą zastosowania procedury w trybie przyspieszonym i procedury azylowej na granicy), ponieważ w przypadku przekroczenia tego progu uznaje się, że nic nie wskazuje na to, aby wnioski mogły być bezzasadne w odniesieniu do przesłanek przyspieszenia określonych w rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej.

Potencjalny kandydat do członkostwa w UE

Jeżeli chodzi o **Kosowo**, zgodnie z informacjami przekazanymi przez EUAA 16 państw członkowskich obecnie uznaje Kosowo za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a w 2024 r. ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się

o ochronę międzynarodową pochodzącym z Kosowa wyniósł 5 %. Kosowo jest potencjalnym kandydatem do członkostwa w UE.

Konstytucja Kosowa obejmuje główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Kosowo ubiega się o członkostwo w UE i realizuje reformy mające na celu poprawę funkcjonowania sądownictwa i wzmocnienie ochrony praw podstawowych; odpowiednie ramy prawne są zgodne z normami europejskimi. Ogólnie rzecz biorąc, ramy prawne gwarantują ochronę praw podstawowych i ich zgodność z normami europejskimi.

Kosowo jest wielopartyjną demokracją przedstawicielską z podziałem władzy między instytucjami ustawodawczymi, wykonawczymi i sądowymi. Niezawisłość i bezstronność sądownictwa i prokuratury gwarantują konstytucja i prawodawstwo. Należy zmienić przepisy, aby sprostać pozostałym wyzwaniom związanym z niezależnością, uczciwością i rozliczalnością sądownictwa. Kosowo realizuje strategię na rzecz praworządności na lata 2021–2026.

Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Kosowa do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania.

W Kosowie nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Nadal jednak zdarzają się przypadki ataków na dziennikarzy i grożenia im. Ponadto, chociaż ramy prawne, polityczne i instytucjonalne dotyczące przemocy ze względu na płeć są zgodne z normami europejskimi, ich wdrażanie pozostaje nierównomierne.

W Kosowie nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy zgodnie z definicją zawartą w art. 15 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Prawo krajowe nie przewiduje kary śmierci, a władze Kosowa wykazują zaangażowanie w zapobieganie torturom i złemu traktowaniu.

Można stwierdzić, że ludność Kosowa nie jest narażona na prześladowanie ani rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, o czym świadczy powyższa analiza, a także niski wskaźnik przyznawania azylu, w związku z czym kraj ten można uznać za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii.

Inne kraje pochodzenia

Jeżeli chodzi o **Bangladesz**, zgodnie z informacjami przekazanymi przez EUAA sześć państw członkowskich obecnie uznaje Bangladesz za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a w 2024 r. ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Bangladeszu wyniósł 4 %.

Kraj ten ratyfikował niektóre międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka, w tym Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (CAT) oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR).

Bangladesz przechodzi transformację polityczną i odchodzi od represyjnego systemu charakteryzującego się częstymi naruszeniami praw człowieka; proces ten jest w toku. Bangladesz jest republiką parlamentarną na podstawie konstytucji, która przewiduje podział władzy między władzą wykonawczą a sądowniczą. Poprzedni rząd został pozbawiony władzy w następstwie ogólnokrajowych masowych protestów w lipcu i na początku sierpnia 2024 r. W dniu 8 sierpnia 2024 r. powołano rząd tymczasowy pod przewodnictwem laureata Pokojowej Nagrody Nobla Muhammada Yunusa. Jego głównym zadaniem jest zorganizowanie nowych wyborów, które mają się odbyć pod koniec 2025 r. lub na początku 2026 r., oraz rozpoczęcie prac nad szeroko zakrojonymi reformami mającymi na celu

przywrócenie instytucji demokratycznych. Utworzono dziesięć komisji ds. reform, w tym komisję ds. praw kobiet, których zadaniem jest przedstawienie wniosków dotyczących reformy konstytucji, policji, sądownictwa, komisji wyborczej, administracji publicznej i zwalczania korupcji.

Bangladesz od dawna podejmuje wysiłki związane z przyjęciem blisko miliona uchodźców Rohingja z Mjanmy/Birmy, pomimo utrzymujących się wyzwań, w tym pogorszenia sytuacji gospodarczej ogółu społeczeństwa. Dzięki trwającym reformom Bangladesz czyni znaczne postępy ku zwiększeniu stabilności politycznej i zapewnieniu rządów demokratycznych. Trwają starania na rzecz wzmocnienia wolności wypowiedzi i wolności prasy, na co wskazuje uchylene aktu o cyberbezpieczeństwie. Chociaż nadal istnieją pewne wyzwania, wyraźne zobowiązano się do tworzenia bardziej otwartego społeczeństwa obywatelskiego.

UE jest największym rynkiem eksportowym Bangladeszu dzięki preferencjom handlowym „wszystko oprócz broni” (EBA) oraz wysoce konkurencyjnemu przemysłowi odzieżowemu Bangladeszu, który był kluczowym elementem wzrostu gospodarczego w ostatnich latach i przyczynił się do zmniejszenia ubóstwa, przynosząc ludności realne korzyści w zakresie rozwoju dotyczące edukacji i zdrowia. UE prowadzi aktywny dialog z Bangladeszem na temat praw człowieka, praw pracowniczych i kwestii klimatycznych. UE jest gotowa wspierać i wspomagać demokratyczny, pokojowy i włączający proces transformacji. W 2023 r. rozpoczęto negocjacje w sprawie umowy o partnerstwie i współpracy.

Jeżeli chodzi o dostęp do wymiaru sprawiedliwości, komisjom utworzonym przez rząd tymczasowy powierzono zadanie opracowania propozycji dotyczących reform sądownictwa, w tym zmniejszenia opłat sądowych i zaległości w rozpatrywaniu spraw. Te pozytywne zmiany nadal nie przyniosły wyraźnych rezultatów, ponieważ według doniesień sądy zmagają się z problemami w zakresie zdolności ze względu na duże zaległości w rozpatrywaniu spraw, opóźnienia w zakończeniu spraw oraz brak infrastruktury cyfrowej; poważną przeszkodę w dostępie do wymiaru sprawiedliwości stanowi również korupcja.

Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Bangladeszu do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Bangladesz wykazał zaangażowanie na rzecz przestrzegania praw podstawowych, dbając o to, by jego obywatele nie byli wydalani, odsyłani ani wydawani w drodze ekstradycji do krajów, w których mogliby zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniu bądź niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu.

Nadal nie poradzono sobie z wyzwaniami związanymi z sytuacją uchodźców Rohingja, w tym przypadkami odsyłania uchodźców Rohingja do stanu Rakhine w Mjanmie/Birmie, a tylko poprawa sytuacji w Mjanmie/Birmie mogłaby stworzyć warunki umożliwiające powrót Rohingjów w bezpieczny, zrównoważony, dobrowolny i godny sposób. Trwają jednak starania na rzecz rozwiązywania tych kwestii we współpracy z partnerami międzynarodowymi.

Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Konstytucja Bangladeszu gwarantuje wolność religii i zakazuje dyskryminacji ze względu na religię, rasę, kastę lub miejsce urodzenia. Rząd kontynuuje działania na rzecz tworzenia społeczeństwa integracyjnego, a incydenty dotyczące mniejszości tubylcze i religijne nadal zdarzają się tylko sporadycznie. Muzułmanie Ahmadijja oraz mniejszości chrześcijańskie, hindusi i inne mniejszości czasami są przedmiotem napięć, ale podejmuje się starania na rzecz wzmocnienia ochrony prawnej i propagowania tolerancji.

Bangladesz poczynił postępy w propagowaniu równości płci i zwalczaniu dyskryminacji. Wiedza na temat różnorodności i włączenia społecznego stopniowo rośnie, chociaż osoby

LGBTIQ nadal spotykają się z dyskryminacją i molestowaniem. Trwa coraz bardziej ożywiona debata na temat ochrony praw człowieka, a organizacje społeczeństwa obywatelskiego aktywnie opowiadają się za bardziej inkluzywną polityką, chociaż stosunki między osobami tej samej płci nadal są uznawane za przestępstwo.

Bangladesz ratyfikował Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet. Przyjął również krajowy plan działania na rzecz zapobiegania przemocy wobec kobiet i dzieci (2018–2030), a prawo wtórne Bangladeszu zawiera szereg ustaw odnoszących się do konkretnych form przemocy wobec kobiet. Przemoc ze względu na płeć pozostaje powszechnym problemem w tym kraju, a w miejscu pracy i w szkołach mają miejsce przypadki molestowania seksualnego.

Uchodźcy Rohingja otrzymują w obozach wsparcie humanitarne, w tym schronienie i podstawowe usługi. Utrzymują się jednak pewne problemy, ponieważ Bangladesz nie jest stroną konwencji genewskiej z 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców, a uchodźcy Rohingja napotykają ograniczenia w przemieszczaniu się oraz w dostępie do kształcenia formalnego i zatrudnienia. Władze współpracują z partnerami międzynarodowymi w celu wzmocnienia środków ochrony i poprawy warunków życia oraz rozwiązania problemów związanych z bezpieczeństwem w obozach. Ponadto trwa współpraca z organizacjami humanitarnymi, która ma na celu zwiększenie możliwości w zakresie samodzielności i długoterminowej stabilności.

Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Chociaż Bangladesz nadal dopuszcza karę śmierci i nie podpisał Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci, wydane wyroki śmierci są rzadko wykonywane. Ponadto Bangladesz wstrzymał się od głosu w ostatnim głosowaniu w sprawie kary śmierci w Radzie Praw Człowieka, co odzwierciedla jego zaangażowanie w światowej debacie na temat praw człowieka.

Bangladesz ratyfikował Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W czasach poprzedniego rządu pojawiały się doniesienia o torturowaniu i złym traktowaniu osób zatrzymanych przez organy ścigania i wojsko. Bangladesz pozostaje krajem pokojowym. W Bangladeszu nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych. Chociaż w Górach Czatgańskich nadal odnotowuje się niewielką aktywność rebeliantów, ma ona charakter miejscowy i nie stanowi większego zagrożenia dla bezpieczeństwa. Rząd stale prowadzi dialog i podejmuje inicjatywy na rzecz zwiększania stabilności w regionie.

Można stwierdzić, że ludność Bangladeszu zasadniczo nie jest narażona na prześladowania ani rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, w świetle powyższej analizy, a także w związku z niskim ogólnounijnym wskaźnikiem przyznawania azylu. Bangladesz można zatem uznać za bezpieczny kraj pochodzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla szczególnych wyzwań, przed którymi stoją niektóre grupy w tym kraju i które mogą wymagać szczególnej uwagi.

Jeżeli chodzi o **Kolumbię**, zgodnie z informacjami przekazanymi przez EUAA żadne państwo członkowskie nie uznaje obecnie Kolumbii za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a w 2024 r. ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Kolumbii wyniósł 5 %.

Kraj ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka, w tym Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub

poniżającego traktowania albo karania (CAT) oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR).

Kolumbia jest republiką federalną o demokratycznym reprezentatywnym systemie politycznym, z podziałem kompetencji między władzą wykonawczą, ustawodawczą i sądowniczą. Konstytucja z 1991 r. i wynikające z niej orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego przewidują solidne gwarancje praw człowieka. Trybunał kilkakrotnie stwierdził również niekonstytucyjną sytuację w zakresie praw człowieka i praw środowiskowych, w tym wydał konkretną decyzję w sprawie obrońców praw człowieka w grudniu 2023 r.

Kolumbia posiada również szereg strategii politycznych, mechanizmów i przepisów mających na celu zapobieganie nadużyciom wobec osób należących do określonych grup, takich jak obrońcy praw człowieka, byli bojownicy i inne zagrożone osoby, oraz poprawę dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce szeroko zakrojone wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Kolumbii do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania.

Kolumbię określono jako światowego lidera ze względu na reakcję tego kraju na bezprecedensową migrację milionów Wenezuelczyków przez jego granice i wyznaczył on nowe standardy dotyczące integracji dużych napływających grup ludzi w warunkach przymusowych przesiedleń.

Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Osoby LGBTIQ są prawnie chronione, ale często padają ofiarą dyskryminacji społecznej. Kolumbia została uznana za pioniera w ochronie obrońców praw człowieka dzięki utworzeniu w 1997 r. programu ochrony. Obrońcy praw człowieka, przywódcy społeczni i obrońcy środowiska byli narażeni na zabójstwa, groźby i stygmatyzację. Dziennikarze spotykali się z zastraszaniem, przemocą i działaniami odwetowymi ze względu na ich pracę. Ataki miały miejsce głównie w departamentach Antioquia, Arauca i Cauca. W obliczu tych wyzwań rząd podjął wspólne wysiłki w celu rozwiązywania problemu przemocy.

Zasadniczo w Kolumbii nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Kara śmierci jest zakazana na mocy konstytucji Kolumbii. Ramy prawne zakazujące kar w postaci tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania są zgodne z normami międzynarodowymi.

Jeżeli chodzi o obecność zagrożenia wynikającego z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych, istnieją ugrupowania zbrojne, które nadal są aktywne i zwiększają swoją obecność w całym kraju. Obszarami najbardziej dotkniętymi przemocą są zazwyczaj obszary wcześniej kontrolowane przez FARC oraz obszary, na których trwa konflikt o takie zasoby jak uprawa koki i prowadzi się nielegalne wydobywanie. Misja weryfikacyjna ONZ w Kolumbii wskazuje, że konflikty zbrojne koncentrują się na obszarach tradycyjnie dotkniętych przemocą, takich jak obszary wiejskie departamentu Antioquia, Arauca, południowy Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, Guaviare, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo i Valle del Cauca.

Ponieważ rzeczywiste ryzyko prześladowania i doznania poważnej krzywdy wydaje się koncentrować na określonych obszarach wiejskich w regionach Kolumbii, właściwe organy państw członkowskich powinny, zgodnie ze spoczywającym na nich obowiązkiem wynikającym z art. 8 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania, zwrócić szczególną uwagę na to, czy nie zachodzi sytuacja, w której osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową

pochodzące z Kolumbii nie wymagają tej ochrony, ponieważ mogą bezpiecznie i legalnie udać się do innej części Kolumbii i zostać tam przyjętymi, w następstwie czego można racjonalnie zakładać, że mogą one się tam osiedlić, a także czy nie zachodzi sytuacja, w której osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nie mają w tej części kraju uzasadnionej obawy przed prześladowaniem lub nie są narażone na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy; bądź mają dostęp do skutecznej i trwałej ochrony przed prześladowaniem lub poważną krzywdą.

Można stwierdzić, że ludność Kolumbii zasadniczo nie jest narażona na prześladowania ani rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, w świetle powyższej analizy, a także w związku z niskim ogólnounijnym wskaźnikiem przyznawania azylu. Kolumbię można zatem uznać za bezpieczny kraj pochodzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla szczególnych wyzwań, przed którymi stoją niektóre grupy w tym kraju i które mogą wymagać szczególnej uwagi.

Jeżeli chodzi o **Egipt**, zgodnie z informacjami przekazanymi przez EUAA sześć państw członkowskich obecnie uznaje Egipt za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a w 2024 r. ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Egiptu wyniósł 4 %.

Kraj ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka, w tym Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (CAT) oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), ale jeszcze nie przystąpił do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem. W kraju tym przebywa kilka milionów uchodźców i osób ubiegających się o azyl, przy czym sytuacja ta pogorszyła się wraz z pogłębianiem się konfliktu w Sudanie. Egipt zatwierdził niedawno nową ustawę azylową i współpracuje z UNHCR, aby przystąpić do jej wdrażania.

Konstytucja Egiptu definiuje ten kraj jako republikę demokratyczną, w której prezydent pełni zarówno funkcję głowy państwa, jak i szefa władzy wykonawczej. W 2021 r. Egipt zniósł stan wyjątkowy (poza częściami Synaju).

Jeżeli chodzi o dostęp do wymiaru sprawiedliwości, konstytucja Egiptu przewiduje niezależność, immunitet i bezstronność sądownictwa. Od czasu zniesienia stanu wyjątkowego w 2021 r. funkcjonują zwykle mechanizmy sądowe. Władze nadal jednak wykorzystują sądy nadzwyczajne i wojskowe do ścigania osób na podstawie szeroko zakrojonych przepisów prawa antyterrorystycznego i innych ustaw.

Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Egiptu do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania.

Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Konstytucja uznaje chrześcijaństwo, islam i judaizm oraz potwierdza, że obywatele są równi wobec prawa oraz pod względem praw, wolności i ogólnych obowiązków bez dyskryminacji, np. ze względu na religię i płeć. Dyskryminacja i podżeganie do nienawiści to przestępstwa podlegające karze z mocy prawa. W praktyce jednak osoby podzielające niektóre przekonania religijne mogą być ofiarami dyskryminacji. Obrońcy praw człowieka, działacze polityczni i opozycjoniści mogą być arbitralnie poddawani aresztowaniom i torturom oraz mogą być objęci takimi środkami, jak ograniczenia związane z podróżą i zamrożenie aktywów. Oparte na obopólnej zgodzie stosunki między osobami tej samej płci nie są w Egipcie wyraźnie uznawane za przestępstwo, ale sytuacja osób LGBTIQ nadal jest problematyczna.

Wyzwania w zakresie praw człowieka w Egipcie są nadal znaczące, zwłaszcza w zakresie ochrony podstawowych wolności, sprawowania rządów i praworządności. W ostatnich latach przywódcy polityczni w Egipcie podjęli jednak pewne działania, kładąc większy nacisk na znaczenie poszanowania praw człowieka. Zniesiono stan wyjątkowy (z wyjątkiem obszarów na Synaju), zapoczątkowano pierwszą w historii krajową strategię na rzecz praw człowieka, wznowiono prace prezydenckiego komitetu ds. amnestii, uwolniono więźniów politycznych i rozpoczęto dialog narodowy. Egipt zintensyfikował współpracę z UE w zakresie praw człowieka, w tym przez kontakty ze Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka. Egipt angażuje się na forach międzynarodowych i współpracuje z OHCHR ONZ w ramach finansowanego przez UE projektu mającego na celu ustanowienie partnerstwa UE–ONZ i osiągnięcie synergii w celu wzmocnienia kultury praw człowieka w Egipcie.

Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Egipt ratyfikował Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. Egipt nadal dopuszcza jednak karę śmierci na podstawie kodeksu karnego i prawa wojennego i w niektórych przypadkach faktycznie się ją wykonuje. W Egipcie nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych.

Aby uwzględnić te wyzwania, Egipt zadeklarował w swojej krajowej strategii na rzecz praw człowieka, że zamierza zreformować przepisy o tymczasowym aresztowaniu, poprawić warunki panujące w więzieniach, ograniczyć liczbę przestępstw karanych śmiercią i wzmocnić kulturę praw człowieka we wszystkich instytucjach rządowych. Konieczne jest skuteczne wprowadzenie w życie, jako że postępy dotyczyły jak dotąd ścieżki instytucjonalnej.

Można stwierdzić, że ludność Egiptu zasadniczo nie jest narażona na prześladowania ani rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, w świetle powyższej analizy, a także w związku z niskim ogólnounijnym wskaźnikiem przyznawania azylu. Egipt można zatem uznać za bezpieczny kraj pochodzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla szczególnych wyzwań, przed którymi stoją niektóre grupy w tym kraju i które mogą wymagać szczególnej uwagi.

Jeżeli chodzi o **Indie**, zgodnie z informacjami przekazanymi przez EUAA dziewięć państw członkowskich obecnie uznaje Indie za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a w 2024 r. ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Indii wyniósł 2 %.

Kraj ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka, w tym Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (CAT) oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR).

Indie są republiką konstytucyjną i demokracją parlamentarną. Jeżeli chodzi o dostęp do wymiaru sprawiedliwości, indyjskie sądownictwo, ogólnie rzecz biorąc, funkcjonuje i jest niezależne od władzy ustawodawczej i wykonawczej. Ponadto niezależny organ ustanowiony ustawą o ochronie praw człowieka, tj. Krajowa Komisja Praw Człowieka, która odpowiada przed indyjskim parlamentem, może badać przypadki łamania praw człowieka i stosować w tej kwestii środki zaradcze.

Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Indii do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania.

Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Według doniesień dziennikarzy, obrońcy praw człowieka i działacze zajmujący się walką z korupcją spotykają się z nękaniami i atakami, zarówno fizycznymi, jak i w internecie.

Wolność religii i przekonań jest ugruntowanym prawem konstytucyjnym. Nadal istnieją pewne wyzwania dotyczące społeczności muzułmańskich i chrześcijańskich, które doświadczają dyskryminacji i przemocy na tle religijnym. Istnieją również trudności związane z sądowymi i administracyjnymi środkami zaradczymi mającymi na celu rozwiązanie problemu dyskryminacji mniejszości religijnych.

Indie oficjalnie uznają prawa kobiet i równość płci w swoim prawie krajowym. Przemoc seksualna pozostaje poważnym problemem. Organizacje społeczeństwa obywatelskiego zajmują się szerzeniem wiedzy na temat świadomości sytuacji kobiet w tym kraju, a organy sądowe wydały szereg przełomowych decyzji podtrzymujących prawa kobiet.

Konstytucja indyjska zapewnia równość szans, a rząd Indii podjął środki mające na celu zarezerwowanie miejsc dla członków zarejestrowanych kast i szczepów w sektorze publicznym i na uniwersytetach, co według doniesień poprawiło mobilność społeczną. Przepisy chroniące zarejestrowane kasty i szczepy nadal nie są odpowiednio egzekwowane.

Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Należy zauważyć, że Indie nadal dopuszczają karę śmierci w swoim prawie karnym i nie podpisały Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, którego celem jest zniesienie kary śmierci. Niemniej jednak odnotowano spadek liczby wydanych wyroków śmierci, a według dostępnych informacji w praktyce nie stosowano kary śmierci od 2020 r.

Indie ratyfikowały Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, chociaż zgłaszano przypadki stosowania tortur przez organy ścigania. W Indiach nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych.

Można stwierdzić, że ludność Indii zasadniczo nie jest narażona na prześladowania ani rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, w świetle powyższej analizy, a także w związku z niskim ogólnounijnym wskaźnikiem przyznawania azylu. Indie można zatem uznać za bezpieczny kraj pochodzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla szczególnych wyzwań, przed którymi stoją niektóre grupy w tym kraju i które mogą wymagać szczególnej uwagi.

Jeżeli chodzi o **Maroko**, zgodnie z informacjami przekazanymi przez EUAA 11 państw członkowskich obecnie uznaje Maroko za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a w 2024 r. ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Maroka wyniósł 4 %.

Kraj ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka, w tym Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (CAT) oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR).

Konstytucja z 2011 r. stanowi, że kraj jest monarchią parlamentarną, w której najwyższym organem jest król. Konstytucja wprowadza również zasadę rozdziału, równowagi i współpracy władz oraz potwierdza niezawisłość sędziów, której gwarantem jest król, a także zasadę nieodwołalności sędziów.

Od 2012 r. Maroko rozpoczęło bezprecedensową reformę mającą na celu wzmocnienie praworządności i zwiększenie niezawisłości sędziów, w tym reformę kodeksu karnego. Władze podjęły działania służące zwiększeniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości i kontynuują prace na rzecz dalszej poprawy w obszarach związanych z przejrzystością, korupcją i nadużyciami.

Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Maroka do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania.

Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Trwają obecnie działania na rzecz zwalczania przemocy domowej i wzmacniania praw kobiet, w tym w ramach trwającej reformy prawa rodzinnego. Maroko odgrywa aktywną rolę na forach wielostronnych, podejmując szereg ambitnych inicjatyw. Zdarzały się przypadki, w których organizacje społeczeństwa obywatelskiego podlegały pewnym ograniczeniom, a dziennikarze podnoszący krytykę byli według doniesień skazywani za przestępstwa kryminalne, a następnie ułaskawiani przez króla. Chociaż stosunki między osobami dorosłymi tej samej płci za obopólną zgodą są zasadniczo tolerowane w sferze prywatnej, nadal stanowią przestępstwo na podstawie kodeksu karnego. Sytuacja osób LGBTIQ jest nadal problematyczna.

Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Maroko przestrzega moratorium na wykonywanie kary śmierci od 1993 r., chociaż nadal dopuszcza karę śmierci w swoim prawie karnym, i nie ratyfikowało Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci. W grudniu 2024 r. Maroko głosowało za rezolucją w sprawie globalnego moratorium na wykonywanie kary śmierci na forum Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych.

Uruchomienie krajowego mechanizmu zapobiegania torturom stanowi ważny krok w kierunku wzmocnienia praw więźniów, w którym to obszarze nadal utrzymują się pewne wyzwania.

W Maroku nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych.

Można stwierdzić, że ludność Maroka zasadniczo nie jest narażona na prześladowania ani rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, w świetle powyższej analizy, a także w związku z niskim ogólnounijnym wskaźnikiem przyznawania azylu. Maroko można zatem uznać za bezpieczny kraj pochodzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla szczególnych wyzwań, przed którymi stoją niektóre grupy w tym kraju i które mogą wymagać szczególnej uwagi.

Jeżeli chodzi o **Tunezję**, zgodnie z informacjami przekazanymi przez EUAA 10 państw członkowskich obecnie uznaje Tunezję za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a w 2024 r. ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Tunezji wyniósł 4 %.

Kraj ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka, w tym Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (CAT) oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR).

Konstytucja z 2022 r. ustanawia system prezydencki, w którym prezydent wybierany jest co pięć lat w drodze krajowych wyborów powszechnych. Prezydent i Zgromadzenie Przedstawicieli Ludowych są uprawnieni do podejmowania inicjatywy ustawodawczej, chociaż wnioski prezydenta mają pierwszeństwo przed wnioskami ustawodawczymi przedłożonymi przez członków Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych.

Jeżeli chodzi o dostęp do wymiaru sprawiedliwości, konstytucja stanowi, że władza sądownicza jest niezależnie sprawowana przez sędziów, którzy podlegają wyłącznie prawu, oraz upoważnia organy sądowe do ochrony praw i wolności, uznając niezależną rolę sądownictwa w ochronie przed naruszeniami ze strony władzy wykonawczej i ustawodawczej. Według dostępnych informacji system sądowy stoi w obliczu szeregu wyzwań, w tym ze względu na ograniczone zasoby.

Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Tunezji do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania.

Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Politycy i działacze, a także prawnicy i sędziowie, podlegali środkom ograniczającym, w tym zatrzymaniu, aresztowaniu i ściganiu, często na mocy przepisów antyterrorystycznych i antykorupcyjnych. Dziennikarze byli stawiani w stan oskarżenia i zatrzymywani na podstawie takich zarzutów, jak znieważanie władz lub rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji. Ogólnie rzecz biorąc, akty represji nie osiągają takiego poziomu, aby stanowić systematyczne represje na dużą skalę. Jednak jeżeli chodzi o ochronę migrantów, członkowie organizacji zajmujących się zakwaterowaniem migrantów i uchodźców byli przedmiotem dochodzeń policyjnych i tymczasowych aresztowań. Stosunki między osobami dorosłymi tej samej płci za obopólną zgodą są nadal zakazane na mocy tunezyjskiego prawa karnego, które przewiduje karę pozbawienia wolności do lat trzech. W ostatnich latach prawo to było czasami egzekwowane. Sytuacja osób LGBTIQ jest nadal problematyczna. Jednocześnie niektóre grupy osób LGBTIQ działające na rzecz praw człowieka są oficjalnie uznawane i prawnie zarejestrowane.

Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia w sprawie kwalifikowania. Tunezja przestrzega moratorium na wykonywanie kary śmierci od 1991 r., chociaż nadal dopuszcza karę śmierci w swoim prawie karnym, i nie ratyfikowała Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci, a zgodnie z doniesieniami sądy krajowe wydają wyroki kary śmierci.

Tunezja ratyfikowała Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. Konwencja ta nie jeszcze w pełni wdrożona.

W Tunezji nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych.

Można stwierdzić, że ludność Tunezji zasadniczo nie jest narażona na prześladowania ani rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, w świetle powyższej analizy, a także w związku z niskim ogólnounijnym wskaźnikiem przyznawania azylu. Tunezję można zatem uznać za bezpieczny kraj pochodzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla szczególnych wyzwań, przed którymi stoją niektóre grupy w tym kraju i które mogą wymagać szczególnej uwagi.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest spójny z rozporządzeniem w sprawie procedury azylowej, które przewiduje możliwość wskazania państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii. Jest również zgodny z rozporządzeniem w sprawie kwalifikowania, które ma zastosowanie do kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako osób korzystających z ochrony międzynarodowej oraz do zakresu udzielanej ochrony międzynarodowej, a także które określa szczegółowe przepisy dotyczące tego, które akty należy uznać za akty prześladowania lub poważnej krzywdy w rozumieniu konwencji genewskiej oraz które elementy należy uwzględnić przy ocenie powodów prześladowania.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek dotyczący ustanowienia unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia oraz wskazania w szczególności państw trzecich, które Rada Europejska uznała za kraje kandydujące do członkostwa w UE, jest zgodny z unijną polityką rozszerzenia. W przypadku gdy Rada Europejska uznała odpowiednie kraje za kraje kandydujące, oceniono, że spełniają one kryteria ustanowione przez Radę Europejską podczas posiedzenia w Kopenhadze w dniach 21–22 czerwca 1993 r., odnoszące się do stabilności instytucji gwarantujących demokrację, praworządności, praw człowieka oraz poszanowania i ochrony mniejszości. Aby przystąpić do Unii, kraje kandydujące będą musiały nadal spełniać te kryteria. Postępy w spełnianiu kryteriów politycznych i gospodarczych, a także dostosowywanie przepisów do dorobku prawnego UE są co roku oceniane w rocznym sprawozdaniu z postępów sporządzanym przez Komisję Europejską.

Wniosek przyczynia się do realizacji ogólnych celów paktu o migracji i azylu, a w szczególności celu, jakim jest zwiększenie skuteczności rozpatrywania wniosków o udzielenie azylu w UE oraz znalezienie rozwiązań umożliwiających współpracę i podział obciążeń z państwami trzecimi.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawę wniosku stanowi art. 78 ust. 2 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który jest podstawą prawną środków dotyczących wspólnych procedur przyznawania i pozbawiania jednolitego statusu azylu lub ochrony uzupełniającej. Wniosek ma na celu wskazanie bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii do celów rozporządzenia w sprawie procedury azylowej w drodze zmiany niniejszego rozporządzenia, które przyjęto na podstawie art. 78 ust. 2 lit. d) TFUE.

- **Zmienna geometria**

Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i do TFUE, Irlandia nie uczestniczy w przyjmowaniu środków i nie jest związana żadnym środkiem przyjętym na podstawie części trzeciej tytuł V TFUE, co obejmuje środki ustanawiające wspólny europejski system azylowy. Zgodnie z art. 3 tego protokołu Irlandia może jednak podjąć decyzję o uczestniczeniu w przyjęciu i stosowaniu takich środków. Irlandia powiadomiła o swoim zamiarze uczestniczenia w nowym rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej. Może również uczestniczyć w przyjęciu i stosowaniu niniejszego wniosku, który zmienia rozporządzenie w sprawie procedury azylowej, zgodnie z art. 3 i 4a protokołu nr 21.

Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Postanowienia tytułu V TFUE dotyczącego przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości powierzają określone kompetencje w tym zakresie Unii Europejskiej. Kompetencje te należy wykonywać zgodnie z art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej, tzn. tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele proponowanych działań nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii Europejskiej.

Wniosek ma na celu ustanowienie wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii, ponieważ wykaz ten ułatwi wszystkim państwom członkowskim wykorzystywanie procedur związanych ze stosowaniem koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia. Wniosek ma również na celu wyeliminowanie niektórych istniejących rozbieżności między krajowymi wykazami bezpiecznych krajów pochodzenia obowiązującymi w państwach członkowskich, w wyniku których osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową pochodzące z tych samych państw trzecich nie zawsze podlegają tym samym procedurom w różnych państwach członkowskich. Ogólny cel proponowanego działania nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające samodzielnie, natomiast możliwe jest jego lepsze osiągnięcie przez Unię Europejską.

- **Proporcjonalność**

Zgodnie z zasadą proporcjonalności proponowane zmiany istniejących ram prawnych nie wykraczają poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia wyznaczonego celu. Unijny wspólny wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia zostanie ustanowiony zgodnie z kryteriami określonymi już w rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej dotyczącymi wskazywania bezpiecznych krajów pochodzenia, a zbiór państw ujętych w unijnym wspólnym wykazie będzie regularnie poddawany przeglądowi. Jeżeli chodzi o proponowane zmiany rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, ograniczają się one do tego, co jest konieczne do zapewnienia, aby przepisy rozporządzenia dotyczące stosowania koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia miały zastosowanie do państw trzecich znajdujących się w unijnym wspólnym wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia.

- **Wybór instrumentu**

Wybór rozporządzenia w celu ustanowienia unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia uzasadniony jest charakterem tego rodzaju wykazu, który ustanawia się na poziomie unijnym i który powinien mieć bezpośrednie zastosowanie w porządku prawnym państw członkowskich.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W dniu 16 grudnia 2024 r. przewodnicząca Komisji Europejskiej Ursula von der Leyen ogłosiła w swoim piśmie do szefów państw przed posiedzeniem Rady Europejskiej, że Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu poproszono o przyspieszenie analizy określonych

państw trzecich, które można by uznać za bezpieczne kraje pochodzenia, na potrzeby sporządzenia unijnego wykazu. W konkluzjach przyjętych po posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2024 r. Rada Europejska zapoznała się ze wspomnianym pismem i bieżącymi pracami dotyczącymi bezpiecznych krajów pochodzenia. Konsultacje odbyły się na najwyższym szczeblu.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Informacje gromadzone przez agencję opierają się na różnorodnych źródłach, obejmujących między innymi: sprawozdania Komisji Europejskiej, w tym sprawozdania w sprawie rozszerzenia UE; sprawozdania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; sprawozdania agencji UE (takich jak Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej); sprawozdania Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i innych organizacji międzynarodowych (np. Rady Europy, Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka) oraz organizacji pozarządowych, w tym organizacji społeczeństwa obywatelskiego; analizy polityczne z ośrodków analitycznych ds. polityki i stosunków międzynarodowych; zweryfikowane artykuły w mediach internetowych; artykuły prasowe, a także przepisy krajowe obowiązujące w zainteresowanych krajach.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek nie narusza praw podstawowych i jest zgodny z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym z prawem do azylu i ochrony przed odesłaniem, jak przewidziano w art. 18 i 19 Karty.

Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie procedury azylowej fakt, że państwo trzecie wskazano jako bezpieczny kraj pochodzenia, nie może oznaczać stwierdzenia bezwarunkowej gwarancji bezpieczeństwa dla obywateli tego państwa i w związku z tym nie zwalnia z konieczności odpowiedniego indywidualnego rozpatrzenia ich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Przypomniano także, że państwo uznane za bezpieczne dla osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową nie może dłużej za takie uchodzić, w przypadku gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową wykaże, że istnieją ważne przyczyny przemawiające za tym, że dane państwo w jej szczególnej sytuacji nie może być dłużej uznawane za bezpieczne.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii i nie powinien mieć skutków budżetowych dla państw członkowskich.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie procedury azylowej Komisja, wspomagana przez EUAA, ma obowiązek dokonania przeglądu sytuacji w państwach trzecich, które wskazano na poziomie Unii jako bezpieczne kraje pochodzenia. W przypadku znaczącego pogorszenia sytuacji w takim państwie trzecim i w następstwie uzasadnionej oceny Komisja ma obowiązek zawieszenia wskazania tego państwa trzeciego na poziomie Unii jako bezpiecznego kraju pochodzenia na sześć miesięcy w drodze aktu delegowanego. Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie procedury azylowej, w przypadku gdy Komisja przyjęła akt delegowany zawieszający uznanie państwa trzeciego za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie unijnym, w ciągu trzech miesięcy od daty przyjęcia tego aktu delegowanego

powinna przedłożyć wniosek, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia w celu usunięcia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii.

Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku w terminie trzech miesięcy od przyjęcia aktu delegowanego, akt delegowany zawieszający wskazanie państwa trzeciego jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii przestaje obowiązywać. W przypadku gdy Komisja przedłoży taki wniosek w ciągu trzech miesięcy od przyjęcia aktu delegowanego, jest ona uprawniona do przedłużenia – na podstawie popartej dowodami oceny – ważności tego aktu delegowanego o sześć miesięcy z możliwością ponownego jednokrotnego przedłużenia o taki okres.

Ponadto wraz z wejściem w życie paktu w czerwcu 2026 r. Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu będzie monitorować operacyjne i techniczne stosowanie wspólnego europejskiego systemu azylowego zgodnie z art. 14 rozporządzenia w sprawie EUAA (rozporządzenie (UE) 2021/2303). Stosowanie koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia będzie objęte monitorowaniem prowadzonym przez EUAA. Ponadto sprawozdania roczne, które Komisja musi przyjmować zgodnie z art. 9 rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją, obejmują wyniki monitorowania prowadzonego przez EUAA, a tym samym stosowanie koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia i wykazu. Komisja musi uwzględnić te różne elementy w ocenie, czy państwa członkowskie znajdują się pod presją migracyjną, są zagrożone taką presją lub stoją w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej, a także przy ustalaniu, czy w danym państwie członkowskim występują niedociągnięcia systemowe, które mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania systemu dublińskiego.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Ustanowienie wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii

Art. 1 zmienia art. 62, wprowadzając nowy ustęp wskazujący kraje kandydujące do członkostwa w Unii jako bezpieczne kraje pochodzenia, oraz załącznik II wskazujący sześć krajów i jednego potencjalnego kandydata do członkostwa w UE jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii.

Przyspieszenie stosowania nowej podstawy skorzystania z procedury w trybie przyspieszonym/procedury granicznej, a mianowicie względem osób pochodzących z krajów o niskim wskaźniku przyznawania azylu (państwa, w których wskaźnik przyznawania azylu wynosi 20 % lub mniej)

Ta nowa podstawa zastosowania procedury w trybie przyspieszonym i procedury granicznej przewidziana w rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej ma na celu zapewnienie państwom członkowskim dodatkowej możliwości szybkiego i elastycznego reagowania na zmiany w przepływach migracyjnych. Nowa podstawa opiera się na bardziej obiektywnych i łatwiejszych do zastosowania kryteriach, zgodnie z którymi państwa członkowskie przyspieszają rozpatrywanie wniosków złożonych przez osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową pochodzące z państw trzecich, dla których obywateli wskaźnik przyznawania azylu wynosi – zgodnie z najnowszymi dostępnymi średnimi rocznymi ogólnounijnymi danymi Eurostatu – 20 % lub mniej. Jej stosowanie powinno również prowadzić do przyjęcia przez państwa członkowskie bardziej zharmonizowanego podejścia do procedur azylowych, ponieważ kluczowym elementem jest odsetek pozytywnych decyzji na poziomie UE dotyczących ochrony międzynarodowej – obiektywny, weryfikowalny i solidny wskaźnik prawdopodobieństwa, czy dana osoba potrzebuje ochrony.

Stosowanie podstawy skorzystania z trybu przyspieszonego pozostanie dobrowolne do czasu rozpoczęcia stosowania rozporządzenia w sprawie procedury azylowej. W praktyce państwa członkowskie powinny mieć możliwość rozpatrywania takich wniosków złożonych przez osoby, które prawdopodobnie nie potrzebują ochrony międzynarodowej, w ramach procedury w trybie przyspieszonym lub procedury granicznej, a następnie szybkiego poddawania tych osób procedurze powrotu. Umożliwi to organom ds. azylu i migracji ocenę zasadności wniosków w sposób bardziej efektywny, szybsze wydawanie decyzji, a tym samym przyczyni się do poprawy wiarygodności i funkcjonowania polityki azylowej i polityki powrotowej, z pełnym poszanowaniem praw podstawowych.

Wczesne stosowanie wyłączeń w odniesieniu do bezpiecznych krajów trzecich i bezpiecznych krajów pochodzenia w prawie krajowym

Rozporządzenie w sprawie procedury azylowej umożliwia wskazanie zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym bezpiecznych krajów trzecich i bezpiecznych krajów pochodzenia, z wyłączeniami terytorialnymi i wyłączeniami dotyczącymi możliwych do zidentyfikowania kategorii osób, w celu uwzględnienia złożonych i dynamicznych realiów panujących w państwach trzecich. Aby obie koncepcje miały zastosowanie w praktyce, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania tych przepisów w odniesieniu do swoich wykazów krajowych jak najwcześniej przed czerwcem 2026 r.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**zmieniające rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do ustanowienia wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 lit. d),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348⁴ zastosowanie mogą mieć szczegółowe przepisy, jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową pochodzi z bezpiecznego kraju pochodzenia. W szczególności należy przyspieszyć rozpatrywanie wniosku, a jeżeli osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową nie zezwolono jeszcze na wjazd na terytorium państw członkowskich, państwo członkowskie może rozpatrzyć wniosek pod kątem jego zasadności w ramach procedury granicznej.
- (2) Konieczne jest ułatwienie stosowania w praktyce koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia jako podstawowego narzędzia przyczyniającego się do szybkiego rozpatrywania wniosków, które prawdopodobnie są bezzasadne, w drodze wskazania państw trzecich jako bezpieczne kraje pochodzenia. Konieczne jest również wyeliminowanie niektórych istniejących rozbieżności między krajowymi wykazami bezpiecznych krajów pochodzenia obowiązującymi w państwach członkowskich. Należy zatem ustanowić wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii. Chociaż państwa członkowskie zachowują prawo do stosowania lub wprowadzania przepisów pozwalających na wskazanie na poziomie krajowym państw trzecich innych niż te, które wskazano jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii, takie wspólne wskazanie na poziomie Unii powinno zapewnić stosowanie tej koncepcji przez wszystkie państwa członkowskie w jednolity sposób w odniesieniu do osób

² Dz.U. C z, s. . .

³ Dz.U. C z, s. . .

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

ubiegających się o ochronę międzynarodową, których kraje pochodzenia zostały wskazane.

- (3) Fakt, że państwo trzecie uznano za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii lub na poziomie krajowym, nie może oznaczać stwierdzenia bezwarunkowej gwarancji bezpieczeństwa dla obywateli tego państwa ani nie zwalnia z konieczności indywidualnego rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Państwa członkowskie mogą stosować koncepcję bezpiecznego kraju pochodzenia, tylko jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie może wykazać w ramach indywidualnej oceny, że istnieją elementy uzasadniające, dlaczego nie ma do niej zastosowania koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia, oraz pod warunkiem że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową ma obywatelstwo tego państwa lub jest bezpaństwowcem i w tym państwie miała poprzednie miejsce zwykłego pobytu. Zastosowanie tej koncepcji w ramach indywidualnej oceny pozostaje bez uszczerbku dla faktu, że niektóre kategorie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową mogą znaleźć się w szczególnej sytuacji we wskazanych państwach trzecich i w związku z tym mogą mieć uzasadnioną obawę przed prześladowaniem lub mogą być narażone na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy.
- (4) W odniesieniu do krajów, którym przyznano status krajów kandydujących do członkostwa w Unii, Traktat o Unii Europejskiej określa warunki i zasady, których musi przestrzegać każdy kraj pragnący zostać państwem członkowskim. Kryteria te zostały określone przez Radę Europejską na szczycie w Kopenhadze w 1993 r. i zastrzeżone podczas szczytu Rady Europejskiej w Madrycie w 1995 r. Są to stabilność instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie i ochrona mniejszości; funkcjonująca gospodarka rynkowa oraz zdolność sprostania presji konkurencyjnej i siłom rynkowym UE; zdolność do przyjęcia na siebie wymogów członkostwa, włączając w to możliwość skutecznego wdrażania zasad, norm i polityk tworzących unijny dorobek prawny oraz realizację celów unii politycznej, gospodarczej i walutowej. Rada Europejska przyznaje danemu krajowi status kraju kandydującego na podstawie opinii Komisji Europejskiej sporządzonej po złożeniu przez ten kraj wniosku o członkostwo w Unii.
- (5) Ocena sytuacji w innych państwach trzecich opiera się na szeregu istotnych i dostępnych źródeł informacji, w tym informacjach pochodzących od państw członkowskich, Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu („Agencja ds. Azylu”), Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i innych odpowiednich organizacji międzynarodowych. W ocenie uwzględniono również, w miarę dostępności, wspólną analizę informacji o kraju pochodzenia, o której mowa w art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303⁵, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1348.
- (6) Kraje kandydujące do UE otrzymały ten status od Rady Europejskiej na podstawie jednogłośnej decyzji, w następstwie zalecenia Komisji Europejskiej. Jeżeli chodzi w szczególności o polityczne kryteria członkostwa w UE, stwierdzono, że kraje kandydujące do UE poczyniły postępy na drodze do osiągnięcia stabilności instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303 z dnia 15 grudnia 2021 r. ustanawiające Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 439/2010 (Dz.U. L 468 z 30.12.2021, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2303/oj>).

i ochronę mniejszości. Można zatem stwierdzić, że te państwa trzecie, którym przyznano status kraju kandydującego do UE, powinny zostać uznane za bezpieczne kraje pochodzenia, chyba że zachodzą następujące okoliczności: w danym kraju istnieje poważne i indywidualne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych; w związku z działaniami kraju przyjęto środki ograniczające w rozumieniu części piątej tytuł IV Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; lub gdy ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzących z danego państwa przekracza 20 %.

- (7) Jeżeli chodzi o Kosowo⁶, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 16 państw członkowskich obecnie uznaje Kosowo za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Kosowa wyniósł 5 % w 2024 r. Kosowo jest potencjalnym kandydatem do członkostwa w Unii. Konstytucja tego kraju obejmuje główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Kosowo jest wielopartyjną demokracją przedstawicielską z podziałem władzy między instytucjami ustawodawczymi, wykonawczymi i sądowymi, a odpowiednie ramy prawne są zgodne z normami europejskimi. Ogólnie rzecz biorąc, ramy prawne gwarantują ochronę praw podstawowych i są zgodne z normami europejskimi. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Kosowa do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. W Kosowie nie istnieje ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia 2024/1347⁷. Prawo krajowe nie przewiduje kary śmierci, a władze Kosowa wykazują zaangażowanie w zapobieganie torturom i złemu traktowaniu. W Kosowie nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych. W Kosowie nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia 2024/1347.
- (8) Jeżeli chodzi o Bangladesz, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu sześć państw członkowskich obecnie uznaje Bangladesz za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Bangladeszu wyniósł 4 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował niektóre międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Bangladesz jest republiką parlamentarną na podstawie konstytucji, która przewiduje podział władzy między władzą wykonawczą a sądowniczą. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Bangladeszu do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo

⁶ Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa.

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1347 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, zmieniające dyrektywę Rady 2003/109/WE oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE (Dz.U. L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).

nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia 2024/1347. Chociaż Bangladesz nada dopuszcza karę śmierci i nie podpisał Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, którego celem jest zniesienie kary śmierci, wyroki śmierci są rzadko wykonywane. Bangladesz ratyfikował Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Bangladeszu nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (9) Jeżeli chodzi o Kolumbię, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu żadne państwo członkowskie nie uznaje obecnie Kolumbii za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Kolumbii wyniósł 5 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Konstytucja z 1991 r. i wynikające z niej orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego przewidują solidne gwarancje praw człowieka. Kolumbia jest republiką federalną o demokratycznym reprezentatywnym systemie politycznym, z podziałem kompetencji między władzę wykonawczą, ustawodawczą i sędziowską. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce szeroko zakrojone wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Kolumbii do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo w Kolumbii nie istnieje ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347, z wyjątkiem określonych obszarów wiejskich bez stałej obecności państwa. Kara śmierci jest zakazana na mocy konstytucji Kolumbii. Ramy prawne zakazujące kar w postaci tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania są zgodne z normami międzynarodowymi. Nie występuje ogólne zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.
- (10) Jeżeli chodzi o Egipt, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu sześć państw członkowskich obecnie uznaje Egipt za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Egiptu wyniósł 4 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Egipt jest republiką, w której prezydent pełni zarówno funkcję głowy państwa, jak i szefa władzy wykonawczej. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Egiptu do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Chociaż Egipt nada dopuszcza karę śmierci na mocy kodeksu karnego i prawa wojskowego, ratyfikował Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. Egipt zadeklarował w swojej krajowej strategii na rzecz praw człowieka, że zamierza zreformować przepisy o tymczasowym aresztowaniu, poprawić warunki panujące w więzieniach, ograniczyć liczbę przestępstw karanych śmiercią i wzmocnić kulturę praw człowieka we wszystkich instytucjach rządowych. Konieczne jest skuteczne wprowadzenie w życie, jako że postępy dotyczyły jak dotąd ścieżki instytucjonalnej. W Egipcie nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy

nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (11) Jeżeli chodzi o Indie, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu dziewięć państw członkowskich obecnie uznaje Indie za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Indii wyniósł 2 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Indie są republiką konstytucyjną i demokracją parlamentarną. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Indii do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Chociaż Indie nadal dopuszczają karę śmierci w swoim prawie karnym i nie podpisały drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, którego celem jest zniesienie kary śmierci, w praktyce nie stosowano kary śmierci od 2020 r. Indie ratyfikowały Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Indiach nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.
- (12) Jeżeli chodzi o Maroko, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 11 państw członkowskich obecnie uznaje Maroko za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Maroka wyniósł 4 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Maroko jest monarchią parlamentarną. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Maroka do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Maroko przestrzega moratorium na wykonywanie kary śmierci od 1993 r., chociaż nadal dopuszcza karę śmierci w swoim prawie karnym, i nie ratyfikowało Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci. Maroko ratyfikowało Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Maroku nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.
- (13) Jeżeli chodzi o Tunezję, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 10 państw członkowskich obecnie uznaje Tunezję za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Tunezji wyniósł 4 % w 2024 r. Kraj ten ratyfikował główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Konstytucja z 2022 r. ustanawia system prezydencki. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli

Tunezji do krajów, w których istnieje ryzyko kary śmierci, tortur, prześladowania bądź niehumanicznego lub poniżającego traktowania. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Tunezja przestrzega moratorium na wykonywanie kary śmierci od 1991 r., chociaż utrzymuje karę śmierci w swoim prawie karnym, i nie ratyfikowała Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci. Tunezja ratyfikowała Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanicznego lub poniżającego traktowania albo karania. W Tunezji nie dochodzi do konfliktu zbrojnego, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (14) W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 przewidziano możliwość wskazania państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii zgodnie z warunkami określonymi w tym rozporządzeniu.
- (15) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1348 państwo trzecie można wskazać jako bezpieczny kraj pochodzenia wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie sytuacji prawnej, stosowania prawa w ramach ustroju demokratycznego i ogólnych uwarunkowań politycznych można wykazać, że nie dochodzi w tym państwie do prześladowania określonego w art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347 oraz nie występuje tam rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy określonej w art. 15 tego rozporządzenia.
- (16) Niemniej jednak, biorąc pod uwagę fakt, iż w Bangladeszu, Egipcie, Indiach, Kolumbii, Maroku i Tunezji, jak również w Kosowie jako potencjalnym kandydacie do członkostwa w Unii, zasadniczo nie istnieje ryzyko prześladowania lub doznania poważnej krzywdy w rozumieniu rozporządzenia 2024/1347, o czym świadczą również bardzo niskie wskaźniki przyznawania azylu, należy te państwa uznać za bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii.
- (17) Uznanie tych krajów za bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii pozostaje bez uszczerbku dla zasady określonej w rozporządzeniu 2024/1348, zgodnie z którą państwa członkowskie mogą stosować koncepcję bezpiecznego kraju pochodzenia tylko jeżeli osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nie mogą wykazać w ramach indywidualnej oceny, że istnieją elementy uzasadniające, dlaczego nie ma do nich zastosowania koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia. W tym kontekście szczególną uwagę należy zwrócić na osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową, które znajdują się w szczególnej sytuacji w tych państwach, takie jak osoby LGBTIQ, ofiary przemocy ze względu na płeć, obrońcy praw człowieka, mniejszości religijne i dziennikarze.
- (18) Biorąc pod uwagę, że sytuacja migracyjna może szybko się zmienić i występuje zwiększona presja wynikająca z napływów mieszanych przepływów migracyjnych obejmujących duży odsetek osób o niskich szansach na otrzymanie ochrony międzynarodowej, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zastosowania podstawy do przyspieszenia rozpatrywania wniosków określonej w art. 41 ust. 1 lit. j) rozporządzenia (UE) 2024/1348, począwszy od daty rozpoczęcia stosowania tego rozporządzenia. Umożliwiłoby to państwom członkowskim szybkie i elastyczne reagowanie na zmiany w przepływach migracyjnych. Biorąc pod uwagę, że wnioski takich osób ubiegających się o ochronę międzynarodową prawdopodobnie są

bezzasadne, szybkie rozpatrywanie ich w ramach procedury w trybie przyspieszonym lub procedury granicznej umożliwiłoby organom ds. azylu i migracji ocenę zasadności wniosków w sposób bardziej efektywny, szybsze wydawanie decyzji, a tym samym przyczyni się do poprawy wiarygodności i funkcjonowania polityki azylowej i polityki powrotowej, z pełnym poszanowaniem praw podstawowych.

- (19) Ponadto, aby uwzględnić złożoną i faktyczną sytuację w państwach trzecich, państwa członkowskie, stosując lub wprowadzając przepisy umożliwiające uznanie na poziomie krajowym państwa trzeciego za bezpieczny kraj pochodzenia lub bezpieczny kraj trzeci, powinny mieć możliwość dokonania tego z wyłączeniem konkretnych części jego terytorium lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób, przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia 2024/1348.
- (20) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii oraz przyspieszenie stosowania niektórych przepisów rozporządzenia 2024/1348, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i może zostać osiągnięty wyłącznie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (21) [Zgodnie z art. 3 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Irlandia powiadomiła [pismem z dnia ... r.] o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego [aktu.]

LUB

[Zgodnie z art. 1 i 2 i art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego [aktu] i nie jest nim związana ani go nie stosuje.]

- (22) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (23) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych UE.
- (24) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2024/1348,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 62 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kraje, którym przyznano status państw kandydujących do przystąpienia do Unii, wskazuje się jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii, chyba że zachodzi jedna z następujących okoliczności:

- a) w danym kraju istnieje poważne i indywidualne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego;
 - b) w związku z działaniami kraju przyjęto środki ograniczające w rozumieniu części piątej tytułu IV Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 - c) odsetek decyzji organu rozstrzygającego w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z państwa, którego są obywatelami, albo, w przypadku bezpaństwowców, z państwa, w którym posiadają poprzednie miejsce zwykłego pobytu, przekracza 20 % zgodnie z najnowszymi dostępnymi średnimi rocznymi ogólnounijnymi danymi Eurostatu.”;
- b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwa trzecie wymienione w załączniku II wskazuje się jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii.”;

- 2) w art. 79 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Art. 59 ust. 2, art. 61 ust. 2 i art. 61 ust. 5 lit. b) mają jednak zastosowanie od dnia wejścia w życie rozporządzenia (UE) .../... [zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348] w odniesieniu do stosowania pojęcia »bezpiecznego kraju trzeciego« zgodnie z art. 36 i 37 dyrektywy 2013/32/UE oraz pojęcia »bezpiecznego kraju pochodzenia« zgodnie z art. 38 dyrektywy 2013/32/UE.”;

- b) w ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie mogą stosować art. 42 ust. 1 lit. j) i art. 42 ust. 3 lit. e) jako podstawy zastosowania procedury rozpatrywania wniosku prowadzonej w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 31 ust. 8 dyrektywy 2013/32/UE lub procedury prowadzonej na granicy lub w strefach tranzytowych zgodnie z art. 43 dyrektywy 2013/32/UE przed dniem 12 czerwca 2026 r.”;

- 3) tekst załącznika do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik II.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH I CYFROWYCH REGULACJI

1.	STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY	3
1.1.	Tytuł wniosku/inicjatywy	3
1.2.	Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa	3
1.3.	Cel(e).....	3
1.3.1.	Cel(e) ogólny(-e).....	3
1.3.2.	Cel(e) szczegółowy(-e)	3
1.3.3.	Oczekiwane wyniki i wpływ	3
1.3.4.	Wskaźniki dotyczące realizacji celów	3
1.4.	Wniosek/inicjatywa dotyczy:	4
1.5.	Uzasadnienie wniosku/inicjatywy.....	4
1.5.1.	Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy	4
1.5.2.	Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tej sekcji „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.	4
1.5.3.	Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań	4
1.5.4.	Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami	5
1.5.5.	Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym możliwości przegrupowania środków	5
1.6.	Czas trwania wniosku/inicjatywy i jego/jej wpływu finansowego	6
1.7.	Planowane metody wykonania budżetu	6
2.	ŚRODKI ZARZĄDZANIA	8
2.1.	Zasady nadzoru i sprawozdawczości	8
2.2.	System zarządzania i kontroli	8
2.2.1.	Uzasadnienie dla proponowanych metod wykonania budżetu, mechanizmów finansowania wykonania, sposobów dokonywania płatności i strategii kontroli	8
2.2.2.	Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia.....	8
2.2.3.	Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)	8
2.3.	Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom	9
3.	SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY	10

3.1.	Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ	10
3.2.	Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki	12
3.2.1.	Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne.....	12
3.2.1.1.	Środki z uchwalonego budżetu	12
3.2.1.2.	Środki z zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel	17
3.2.2.	Szacowany produkt finansowany ze środków operacyjnych.....	22
3.2.3.	Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne.....	24
3.2.3.1.	Środki z uchwalonego budżetu	24
3.2.3.2.	Środki z zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel	24
3.2.3.3.	Ogółem środki	24
3.2.4.	Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie	25
3.2.4.1.	Finansowane z uchwalonego budżetu	25
3.2.4.2.	Finansowane z zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel	26
3.2.4.3.	Zapotrzebowanie na zasoby ludzkie ogółem	26
3.2.5.	Przegląd szacowanego wpływu na inwestycje związane z technologiami cyfrowymi.....	28
3.2.6.	Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi	28
3.2.7.	Udział osób trzecich w finansowaniu	28
3.3.	Szacunkowy wpływ na dochody	29
4.	WYMIAR CYFROWY	29
4.1.	Wymogi cyfrowe.....	30
4.2.	Dane	30
4.3.	Rozwiązania cyfrowe	31
4.4.	Ocena interoperacyjności	31
4.5.	Środki wspierające cyfrowe wdrażanie.....	32

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek dotyczący rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do ustanowienia wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Azyl

1.3. Cel(e)

1.3.1. Cel(e) ogólny(-e)

Wniosek ma na celu wskazanie państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii oraz wzmocnienie stosowania koncepcji „bezpiecznego kraju pochodzenia”.

1.3.2. Cel(e) szczegółowy(-e)

Cel szczegółowy nr 1

Osiągnięcie wyższego poziomu spójności w zakresie kwalifikowania obywateli państw trzecich i bezpaństwowców jako osób korzystających z ochrony międzynarodowej w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2024/1347 („rozporządzenie w sprawie kwalifikowania”).

Cel szczegółowy nr 2

Rozwiązanie kwestii niektórych istniejących rozbieżności między krajowymi wykazami bezpiecznych krajów obowiązującymi w państwach członkowskich w odniesieniu do wskazanych krajów.

Cel szczegółowy nr 3

Przyspieszenie możliwości wskazywania bezpiecznego kraju pochodzenia i „bezpiecznego kraju trzeciego” z wyłączeniami (art. 59 ust. 2 i art. 61 ust. 2 rozporządzenia w sprawie procedury azylowej) w celu zwiększenia elastyczności w podejmowaniu takich działań przez państwa członkowskie na poziomie krajowym.

Cel szczegółowy nr 4

Przyspieszenie możliwości rozpatrywania w ramach procedury granicznej lub w trybie przyspieszonym wniosków otrzymanych od osób ubiegających się o ochronę międzynarodową posiadających obywatelstwo państwa trzeciego, w przypadku którego odsetek decyzji organów rozstrzygających w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej na poziomie UE wynosi 20 % lub mniej.

1.3.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

1. Zwiększenie jasności i spójności prawa w stosowaniu koncepcji „bezpiecznego kraju pochodzenia”.
2. Zwiększenie spójności procedur azylowych, w tym w odniesieniu do kategorii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzących z niektórych krajów, które powinny być objęte zwykłą procedurą.

3. Zwiększenie efektywności procedur azylowych oraz ograniczenie presji na unijne systemy azylowe i ich nadużywania.

1.3.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

Należy wskazać wskaźniki stosowane do monitorowania postępów i osiągnięć.

Wpływ zmian na następujące kwestie:

1. wskaźnik przyznawania azylu osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z krajów uznanych za bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii;
2. liczba wniosków złożonych przez obywateli krajów pochodzenia uznanych za bezpieczne kraje pochodzenia, objętych procedurami zwykłymi, procedurami w trybie przyspieszonym i procedurami granicznymi;
3. liczba państw członkowskich korzystających z krajowych mechanizmów wskazywania bezpiecznych krajów pochodzenia/bezpiecznych krajów trzecich zgodnie z art. 59 ust. 2 i art. 61 ust. 2;
4. liczba państw członkowskich korzystających z wyłączeń w celu określenia bezpiecznych krajów pochodzenia/bezpiecznych krajów trzecich;
5. liczba osób ubiegających się o azyl objętych procedurą w trybie przyspieszonym lub procedurą graniczną w oparciu o wskaźniki przyznawania azylu niższe niż 20 %.

1.4. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

- ☐ nowego działania
- ☐ nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego⁸
- ☐ przedłużenia bieżącego działania
- ☐ połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy*

Zgodnie z art. 75 rozporządzenia w sprawie procedury azylowej państwa członkowskie są zobowiązane do opracowania krajowych planów wdrażania w oparciu o wspólny plan wdrażania dotyczący realizacji paktu o migracji i azylu opracowany przez Komisję. Komisja musi ściśle monitorować realizację krajowych planów wdrażania. Po wejściu w życie aktów ustawodawczych paktu Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA) będzie monitorować operacyjne i techniczne stosowanie wspólnego europejskiego systemu azylowego (WESA) zgodnie z art. 14 rozporządzenia w sprawie EUAA (rozporządzenie (UE) 2021/2303). Stosowanie koncepcji „bezpiecznego kraju pochodzenia” będzie objęte monitorowaniem prowadzonym przez EUAA. Ponadto sprawozdania roczne, które Komisja musi przyjmować zgodnie z art. 9 rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem

⁸

O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

i migracją, muszą zawierać wyniki monitorowania prowadzonego przez EUAA. Komisja musi uwzględnić te różne elementy w ocenie, czy państwa członkowskie znajdują się pod presją migracyjną, są zagrożone taką presją lub stoją w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej, a także przy ustalaniu, czy w danym państwie członkowskim występują niedociągnięcia systemowe, które mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania systemu dublińskiego.

- 1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tej sekcji „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.*

Przyczyny działania na poziomie unijnym (*ex ante*):

Koncepcja „bezpiecznego kraju pochodzenia” i procedury azylowe są regulowane prawem UE na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1348 w sprawie procedury azylowej. W przypadku braku działań na poziomie UE państwa członkowskie nadal wskazywałyby różne grupy krajów jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie krajowym, co prowadziłoby do wyraźnych różnic między krajowymi wykazami bezpiecznych krajów pochodzenia. Rozbieżne podejścia krajowe nadal powodowałyby niepewność prawa, zwiększałyby ryzyko sporów sądowych i podważałyby jednolite stosowanie przepisów azylowych w całej Unii, prowadząc również do wtórnych przepływów. Brak skoordynowanych działań utrudniłby również sprawiedliwy podział obciążeń między państwami członkowskimi. Przewidując działania na poziomie UE, niniejszy wniosek zapewnia harmonizację w odniesieniu do krajów uznawanych za bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii, pewność prawa i gwarancje proceduralne.

Oczekiwana wygenerowana unijna wartość dodana (*ex post*):

Po wdrożeniu niniejszy wniosek zwiększy pewność prawa i efektywność procedur dzięki zapewnieniu, aby w odniesieniu do wskazanych krajów państwa członkowskie obejmowały osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową tym samym rodzajem procedury azylowej.

Wprowadzenie progu 20 % dla wskaźnika przyznawania azylu w odniesieniu do procedur w trybie przyspieszonym i procedur granicznych zapewni priorytetowe traktowanie zasobów azylowych w sprawach dotyczących autentycznej ochrony, co zwiększy ogólną efektywność wspólnego europejskiego systemu azylowego.

Na poziomie UE nadzór sprawowany przez Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA) i Komisję zapewni stosowanie przez państwa członkowskie koncepcji „bezpiecznego kraju pochodzenia” w pełnej zgodności z prawami podstawowymi i gwarancjami proceduralnymi. Wniosek zapewnia równowagę między efektywnością a sprawiedliwością, gwarantując, aby unijny system azylowy pozostał skuteczny, przewidywalny i dostosowany do międzynarodowych zobowiązań w zakresie praw człowieka.

- 1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

Komisja zaproponowała wspólny wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia już w latach 2015 i 2016. Negocjacje międzyinstytucjonalne w tej sprawie zakończyły

się niepowodzeniem z powodu braku porozumienia między współprawodawcami w obu tych przypadkach.

Z tego powodu przygotowaniu niniejszego wniosku towarzyszył szereg nieformalnych konsultacji między służbami Komisji (DG ENEST, MENA, INTPA), a także ESDZ, w celu zapewnienia, aby w analizie, na podstawie której wskazano poszczególne kraje, uwzględniono wiedzę ekspercką z tych krajów oraz aby ocenę poparto konkretnymi i weryfikowalnymi dowodami, w tym w odniesieniu do szczególnych profili ryzyka.

1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

Niniejszy wniosek wynika z rozporządzenia w sprawie procedury azylowej (2024/1348) oraz stanowi część paktu o migracji i azylu przyjętego w maju 2024 r., na który przewidziano już finansowanie. Niniejszy wniosek nie pociąga ze sobą obciążenia finansowego ani administracyjnego dla Unii. Nie ma zatem żadnego wpływu na budżet Unii. Stosowanie koncepcji „bezpiecznego kraju pochodzenia” nie jest nowością dla państw członkowskich, a państwa członkowskie będą mogły wykorzystać środki przydzielone w ramach programów krajowych zarówno na podstawie istniejącego Funduszu Azylu, Migracji i Integracji, jak i przyszłych funduszy migracyjnych, aby wspierać wszelkie inwestycje niezbędne do stosowania tej koncepcji. EUAA, w ramach swoich mandatów, może wspierać państwa członkowskie w tym samym celu z wykorzystaniem swojego personelu.

1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym możliwości przegrupowania środków

Nie dotyczy

1.6. Czas trwania wniosku/inicjatywy i jego/jej wpływu finansowego

☐ Ograniczony czas trwania

- ☐ Czas trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- ☐ Czas trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☐ Nieograniczony czas trwania

- Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od RRRR r. do RRRR r.,
- po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Planowane metody wykonania budżetu⁹

☐ Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję

- ☐ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii
- ☐ przez agencje wykonawcze

☐ Zarządzanie dzielone z państwami członkowskimi

☐ Zarządzanie pośrednie przez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

- ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym
- ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (wyszczególnić)
- ☐ Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu
- ☐ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego
- ☐ organom prawa publicznego
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, w zakresie, w jakim są im zapewnione odpowiednie gwarancje finansowe
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego i zapewniono odpowiednie gwarancje finansowe
- ☐ podmiotom lub osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym
- ☐ podmiotom mającym siedzibę w państwie członkowskim, podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego lub prawu Unii i kwalifikującym się, zgodnie z przepisami sektorowymi, do powierzenia im wykonywania środków

⁹ Szczegóły dotyczące metod wykonania budżetu oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na stronie BUDGpedia: <https://myintracomm.ec.europa.eu/corp/budget/financial-rules/budget-implementation/Pages/implementation-methods.aspx>.

finansowych Unii lub gwarancji budżetowych, w zakresie, w jakim podmioty te są kontrolowane przez podmioty prawa publicznego lub podmioty podlegające prawu prywatnemu świadczące usługi użyteczności publicznej, a także posiadają odpowiednie gwarancje finansowe w formie odpowiedzialności solidarnej organów kontrolnych lub równoważne gwarancje finansowe, które mogą być ograniczone, w odniesieniu do każdego działania, do maksymalnej kwoty wsparcia Unii.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Komisja stale monitoruje sytuację w danym państwie trzecim, uwzględniając między innymi informacje przekazywane przez państwa członkowskie i Agencję ds. Azylu na temat późniejszych zmian sytuacji w tym państwie trzecim.

Zgodnie z art. 75 rozporządzenia (UE) 2024/1348 w sprawie procedury azylowej państwa członkowskie muszą opracować krajowe plany wdrażania w oparciu o wspólny plan wdrażania paktu o migracji i azylu przedstawiony przez Komisję, która będzie ściśle monitorować ich realizację. Po rozpoczęciu stosowania paktu EUAA będzie nadzorować operacyjne i techniczne stosowanie wspólnego europejskiego systemu azylowego (WESA) na podstawie art. 14 rozporządzenia (UE) 2021/2303 w sprawie EUAA, w tym wdrażanie koncepcji „bezpiecznego kraju pochodzenia”.

Roczne sprawozdania Komisji na podstawie art. 9 rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją będą zawierać wyniki monitorowania prowadzonego przez EUAA na potrzeby oceny, czy państwa członkowskie znajdują się pod presją migracyjną lub zmagają się z niedociągnięciami systemowymi, które mogą mieć wpływ na funkcjonowanie systemu dublińskiego.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. *Uzasadnienie dla proponowanych metod wykonania budżetu, mechanizmów finansowania wykonania, sposobów dokonywania płatności i strategii kontroli*

Nie dotyczy

2.2.2. *Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia*

Jednym z kluczowych zagrożeń związanych z proponowaną zmianą jest stosowanie przez państwa członkowskie domniemania bezpieczeństwa w odniesieniu do wszystkich osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzących z krajów pochodzenia uznanych za bezpieczne na poziomie Unii. Aby ograniczyć to ryzyko, w odniesieniu do szeregu wskazanych krajów określono, że w ramach zindywidualizowanej oceny wniosku o udzielenie azylu szczególną uwagę należy zwrócić na osoby ubiegające się o azyl, które znajdują się w szczególnej sytuacji w tych krajach (np. ofiary przemocy ze względu na płeć, obrońcy praw człowieka, mniejszości religijne, osoby LGBTIQ i dziennikarze).

2.2.3. *Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)*

Nie dotyczy

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Nie dotyczy

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

Nie dotyczy, ponieważ inicjatywa nie ma żadnych skutków finansowych ani kadrowych.

Proszę wstawić taką liczbę linii budżetowych, jaka jest potrzebna, w dwóch tabelach poniżej.

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn. / niezróżn. ¹⁰	państw EFTA ¹¹	krajów kandydujących i potencjalnych kandydatów ¹²	innych państw trzecich	pochodzący z pozostałych dochodów przeznaczonych na określony cel
	[XX.YY.YY.YY]	Zróżn. / niezróżn.	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE
	[XX.YY.YY.YY]	Zróżn. / niezróżn.	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE
	[XX.YY.YY.YY]	Zróżn. / niezróżn.	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE

- Proponowane nowe linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn. / niezróżn.	państw EFTA	krajów kandydujących i potencjalnych kandydatów	innych państw trzecich	pochodzący z pozostałych dochodów przeznaczonych na określony cel
	[XX.YY.YY.YY]	Zróżn. / niezróżn.	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE
	[XX.YY.YY.YY]	Zróżn. / niezróżn.	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE
	[XX.YY.YY.YY]	Zróżn. / niezróżn.	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE

¹⁰ Środki zróżnicowane/środki niezróżnicowane.

¹¹ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

¹² Kraje kandydujące oraz, w stosownych przypadkach, potencjalni kandydaci z Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej

3.2.1.1. Środki z uchwalonego budżetu

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych		Numer					
Dyrekcja Generalna: <.....>			Rok	Rok	Rok	Rok	OGÓŁEM WRF 2021–2027
			2024	2025	2026	2027	
Środki operacyjne							
Linia budżetowa	Środki na zobowiązania	(1a)					0,000
	Środki płatności	(2a)					0,000
Linia budżetowa	Środki na zobowiązania	(1b)					0,000
	Środki płatności	(2b)					0,000
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy ¹³							
Linia budżetowa		(3)					0,000
OGÓŁEM środki dla Dyrekcji Generalnej <.....>	Środki na zobowiązania	=1 a+1b+3	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	Środki płatności	=2 a+2b+3	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

¹³ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

			Rok	Rok	Rok	Rok	OGÓŁEM WRF 2021–2027
			2024	2025	2026	2027	
OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	Środki na płatności	(5)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM środki na DZIAŁ <....> wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	Środki na płatności	=5+6	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

			Rok	Rok	Rok	Rok	OGÓŁEM WRF 2021–2027
			2024	2025	2026	2027	
OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	Środki na płatności	(5)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM środki na DZIAŁ <....> wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	Środki na płatności	=5+6	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

Rok	Rok	Rok	Rok	OGÓŁEM WRF 2021– 2027
2024	2025	2026	2027	

• OGÓŁEM środki operacyjne (wszystkie działy operacyjne)	Środki na zobowiązania	(4)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	Środki na płatności	(5)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy (wszystkie działy operacyjne)		(6)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 6 wieloletnich ram finansowych (kwota referencyjna)	Środki na zobowiązania	=4+6	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
	Środki na płatności	=5+6	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

Dział wieloletnich ram finansowych	7	„Wydatki administracyjne” ¹⁴
---	----------	---

Dyrekcja Generalna: <.....>		Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027	OGÓŁEM WRF 2021– 2027
• Zasoby ludzkie		0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
• Pozostałe wydatki administracyjne		0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM Dyrekcja Generalna <....>	Środki	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

Dyrekcja Generalna: <.....>		Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027	OGÓŁEM WRF 2021– 2027
• Zasoby ludzkie		0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
• Pozostałe wydatki administracyjne		0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM Dyrekcja Generalna <....>	Środki	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

¹⁴

Niezbędne środki należy określić na podstawie danych dotyczących średnich rocznych kosztów, dostępnych na odpowiedniej stronie internetowej BUDGpedia.

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
--	--	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027	OGÓŁEM WRF 2021– 2027
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 7	Środki na zobowiązania	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
wieloletnich ram finansowych	Środki na płatności	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

3.2.2. Szacowany produkt finansowany ze środków operacyjnych (nie wypełniać w przypadku agencji zdecentralizowanych)

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty ↓			Rok 2024		Rok 2025		Rok 2026		Rok 2027		Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. sekcja 1.6)						OGÓŁEM	
	PRODUKT																	
	Rodzaj ¹⁵	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba ogółem	Koszt całkowity
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1 ¹⁶																		

¹⁵ Produkty odnoszą się do produktów i usług, które mają zostać zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

¹⁶ Zgodnie z opisem w sekcji 1.3.2. „Cel(e) szczegółowy(-e)”.

- Produkt																	
- Produkt																	
- Produkt																	
Cel szczegółowy nr 1 – suma częstkowa																	
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2																	
- Produkt																	
Cel szczegółowy nr 2 – suma częstkowa																	
OGÓŁEM																	

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej

3.2.3.1. Środki z uchwalonego budżetu

ZATWIERDZONE ŚRODKI	Rok	Rok	Rok	Rok	OGÓŁEM 2021–2027
	2024	2025	2026	2027	
DZIAŁ 7					
Zasoby ludzkie	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Pozostałe wydatki administracyjne	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Suma częściowa DZIAŁ 7	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Poza DZIAŁEM 7					
Zasoby ludzkie	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Suma częściowa poza DZIAŁEM 7	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte ze środków dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

3.2.4. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich
- ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej

3.2.4.1. Finansowane z uchwalonego budżetu

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy (EPC)¹⁷

ZATWIERDZONE ŚRODKI	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)				
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	0	0	0	0
20 01 02 03 (w delegaturach UE)	0	0	0	0
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)	0	0	0	0
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)	0	0	0	0
Inna linia budżetowa (określić)	0	0	0	0

¹⁷ Proszę określić w tabeli poniżej, ile EPC w ramach wskazanej liczby jest już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub może zostać przesuniętych w ramach Państwa dyrekcji generalnej oraz jakie są Państwa potrzeby netto.

• Personel zewnętrzny (w EPC)				
20 02 01 (CA, SNE z globalnej koperty finansowej)		0	0	0
20 02 03 (CA, LA, SNE i JPD w delegaturach UE)		0	0	0
Linia budżetowa na wsparcie adm. [XX.01.YY.YY]	- w centrali	0	0	0
	- w delegaturach UE	0	0	0
01 01 01 02 (CA, SNE – pośrednie badania naukowe)		0	0	0
01 01 01 12 (CA, SNE – bezpośrednie badania naukowe)		0	0	0
Inna linia budżetowa (określić) – dział 7		0	0	0
Inna linia budżetowa (określić) – poza działem 7		0	0	0
OGÓŁEM		0	0	0

3.2.4.3. Zapotrzebowanie na zasoby ludzkie ogółem

OGÓŁEM ZATWIERDZONE ŚRODKI + ZEWNĘTRZNE DOCHODY PRZEZNACZONE NA OKREŚLONY CEL	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)				
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	0	0	0	0
20 01 02 03 (w delegaturach UE)	0	0	0	0
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)	0	0	0	0
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)	0	0	0	0
Inna linia budżetowa (określić)	0	0	0	0
• Personel zewnętrzny (w EPC)				
20 02 01 (CA, SNE z globalnej koperty finansowej)	0	0	0	0
20 02 03 (CA, LA, SNE i JPD w delegaturach UE)	0	0	0	0
Linia budżetowa na wsparcie adm. [XX.01.YY.YY]	- w centrali	0	0	0
	- w delegaturach UE	0	0	0
01 01 01 02 (CA, SNE – pośrednie badania naukowe)	0	0	0	0
01 01 01 12 (CA, SNE – bezpośrednie badania naukowe)	0	0	0	0
Inna linia budżetowa (określić) – dział 7	0	0	0	0
Inna linia budżetowa (określić) – poza działem 7	0	0	0	0
OGÓŁEM	0	0	0	0

Z uwagi na ogólną napiętą sytuację w ramach działu 7, zarówno pod względem personelu, jak i poziomu środków, potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte przez personel dyrekcji generalnej już przydzielony na zarządzanie tym działaniem lub przesunięty w ramach dyrekcji generalnej lub innych służb Komisji.

Personel niezbędny do wdrożenia wniosku (w EPC):

	Personel już pracujący w służbach Komisji	Personel dodatkowy*		
		Finansowany z działu 7 lub ze środków	Finansowany z linii BA	Finansowany z opłat

		„Badania naukowe”		
Stanowiska w planie zatrudnienia			Nie dotyczy	
Personel zewnętrzny (CA, SNE, INT)				

**Opis zadań do wykonania:*

Urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	
Personel zewnętrzny	

3.2.5. *Przegląd szacowanego wpływu na inwestycje związane z technologiami cyfrowymi*

Obowiązkowo w tabeli poniżej: szacowany wpływ wniosku/inicjatywy na inwestycje związane z technologiami cyfrowymi.

W wyjątkowych przypadkach, jeżeli wymaga tego realizacja wniosku/inicjatywy, we wskazanym wierszu należy podać środki z działu 7.

Środki z działów 1–6 należy podać w wierszu „Wydatki na IT wynikające z realizacji polityki tytułem programów operacyjnych”. Wydatki te odnoszą się do budżetu operacyjnego na ponowne wykorzystanie / zakup / rozwój platform / narzędzi informatycznych bezpośrednio związanych z realizacją inicjatywy oraz powiązanych z nimi inwestycji (np. licencje, badania, przechowywanie danych). Informacje podane w tej tabeli powinny zgadzać się z informacjami przedstawionymi w sekcji 4 „Wymiar cyfrowy”.

OGÓŁEM środki na IT i technologie cyfrowe	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027	OGÓŁEM WRF 2021– 2027
DZIAŁ 7					
Wydatki na IT (ponoszone przez organizację)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Suma częściowa DZIAŁ 7	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Poza DZIAŁEM 7					
Wydatki na IT wynikające z realizacji polityki tytułem programów operacyjnych	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Suma częściowa poza DZIAŁEM 7	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
OGÓŁEM	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

3.2.6. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*

Wniosek/inicjatywa:

- ☐ może zostać w pełni sfinansowany(-a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF)

- ☐ wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF
- ☐ wymaga rewizji WRF

3.2.7. *Udział osób trzecich w finansowaniu*

Wniosek/inicjatywa:

- ☐ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
- ☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich zgodnie z poniższymi szacunkami:

środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027	Ogółem
Określić organ współfinansujący					
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem					

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody
- ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - ☐ wpływ na zasoby własne
 - ☐ wpływ na dochody inne
 - ☐ Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy ¹⁸			
		Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027
Artykuł ...					

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

4. WYMIAR CYFROWY

Nie dotyczy, ponieważ jest to ukierunkowana zmiana rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, a wszystkie kwestie związane z cyfryzacją uwzględniono

¹⁸ W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.

w pakcie o migracji i azylu. Brak dodatkowych elementów cyfrowych, które należy uwzględnić

4.1. Wymogi cyfrowe

[Wymóg 1 (R1): ...]

[Wymóg 2 (R2): ...]

4.2. Dane

--

4.3. Rozwiązania cyfrowe

--

4.4. Ocena interoperacyjności

--

4.5. Środki wspierające cyfrowe wdrażanie

--